

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Трявна, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРЯВНА в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ВЯРА ПЕТРАКИЕВА

при участието на секретаря Валентина Г. Николова
като разгледа докладваното от ВЯРА ПЕТРАКИЕВА Гражданско дело №
20204240100258 по описа за 2020 година

Предявени са искове с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ, чл.215 КТ, чл.221 ал.1 КТ и чл.224 КТ.

В исковата молба на А. П. Н. против „Илмекс 2012“ЕООД се твърди, че на 07.02.2019 г. между страните е бил сключен трудов договор, по силата на който ищецът приел да изпълнява длъжността „шофьор на товарен автомобил“ на 8 часов работен ден и за неопределено време, при основно месечно възнаграждение в размер на 700,00 лв. и допълнително - 0,6% за всяка година трудов стаж. В трудовия договор било определено и допълнително трудово възнаграждение за времето, което ищецът ще товари, разтоварва и прекарва товари на територията на Р. Ф., в размер на 10 евро на час. Твърди се също така, че по-голяма част от трудовата дейност ищецът изпълнявал извън територията на Република България – във Ф., Г., Б., И. и И., превозвайки стоки и товари с товарен автомобил. При изпълнение на задълженията си ищецът действал с грижата на добър стопанин, като информирал собственика на ответното дружество за всички възникнали проблеми. Трудовите си възнаграждения получавал чрез банкови преводи, като в тях освен основното договорено трудово възнаграждение получавал и командировъчни за времето на престой и работа на територията на различните държави на територията на Европейския съюз. Получаваните суми варирали между 2000 и 2500 евро. През времето на престой в дружеството, ищецът никога не се подписвал на ведомост за изплащане на трудовото възнаграждение. До м. февруари 2020 г. отношенията по заплащането на труда били коректни. През м. март 2020 г.

работодателят му заплатил само сумата от 1000 евро, за м. април 2020 г. получил цяла заплата, за м. май били заплатени само 400 евро, а за м. юни не получил никакво възнаграждение. Според ищеца, ответникът му дължал командировъчни за този период общо в размер на 4200 евро или 8300,00 лв. На 25.05.2020г., докато се намирал в И., възникнал пожар в кабината на камиона марка Мерцедес с рег.№ ** **** **, който бил потушен от ищеца с помощта на технически лица – представители на Мерцедес. За пожара ищецът уведомил собственика на ответното дружество, като бил изпратен репатриращ автомобил, който откарал камиона за ремонт и бил изпратен друг, с който ищецът придвижил товара до Г.. След като приключил работата в Г., на ищеца било разпоредено да се върне в България, където се прибрал на 18.06.2020 г. Поради влошаване на здравословното му състояние, от 22.06.2020 г. до 12.07.2020 г. ищецът бил в отпуск по болест, за което уведомил работодателя си, изпращайки и болнични листи. На 13.07.2020 г. ищецът изпратил ново уведомление до работодателя, че на основание чл.327 ал.1 т.2 от КТ едностранно прекратява трудовото правоотношение с ответното дружество – поради неплащане на всички дължими трудови възнаграждения и командировъчни за престоирания труд. С писмо изх. №34/13.07.2020г. ответното дружество взело становище, че ищецът няма основание да прекрати трудовия договор, поради заплащането на всички дължими към него суми по трудовия договор. С писмо от 25.08.2020г. ищецът бил уведомен, че е нарушил трудовата дисциплина от 13.07.2020 г., както и от него поискани писмени обяснения и отправено запитване дали желае да се ползва от разпоредбите на чл.333 от КТ. С отговор от 03.09.2020 г. ищецът изложил своето писмено становище. Междувременно той започнал работа в друга фирма като водач на товарен камион, извършващ международен транспорт. Със заповед №92/08.09.2020 г. на управителя на ответното дружество на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ и трудовият му договор прекратен. Със заповедта работодателят определил на ищеца да бъде удържано обезщетение в размер на една брутна работна заплата, на основание чл.221 ал.2 КТ. Заповедта била получена от него на 16.09.2020 г. чрез куриерски оператор Еконт. На ищеца не били заплатени дължимите суми за командировъчни в размер на 8300,00 лв. за периода от м. март 2020г. до м. юни 2020г. Също така, към момента на едностранното прекратяване на трудовия договор от ищеца, ответникът му дължал и плащане за 10 дни платен годишен отпуск, които той не бил използвал. На основание чл.221 ал.1 КТ ответникът дължал и обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение.

Претендира се в исковата молба да се постанови съдебно решение, с което: да се признае за незаконосъобразна заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ на ищеца и трудовият му договор е прекратен; да се присъди на ищеца сумата от 8300,00 лв., като дължими командировъчни плащания; да се присъди на ищеца сумата от 350,00 лв. за неползван платен отпуск от 10 дни; да се

присъди на ищеца сумата от 700,00 лв. като обезщетение по чл.221 ал.1 КТ, ведно със законната лихва върху всяка от сумите от датата на предявяване на иска, както и да се присъдят направените по делото разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е представил писмен отговор /чрез пълномощник адв. Й. Х./. В него се взима становище за неоснователност на предявените искове, без да се оспорва съществуването на трудово правоотношение между страните. Твърди се, че изпратеното от ищеца уведомление за прекратяването му не е произвело правно действие, тъй като в него не са посочени конкретните непогасени задължения, които работодателят не изпълнил, както и поради това, че такива не съществували. Твърди се също, че издадената от ответника заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение е правилна и законосъобразна.

В писмения отговор ответникът е направил възражение за прихващане на претендираните в исковата молба суми със сумата от 9350,00 лв., като получени от ищеца без основание.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си адв. Н. К., поддържа исковата молба. Ответникът, чрез адв. Й. Х. като процесуален представител, поддържа изразеното в писмения отговор становище. Уточнява, че сумата с която се иска да бъде направено прихващане е в размер на 27 173,72 лв., посочена в заключението на вещото лице, като преведени на ищеца суми по банков път, през периода 08.03.2019 г. – 11.05.2020 г.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът намира следното за установено от фактическа страна:

На 07.02.2019 г., по силата на трудов договор №74 от същата дата, между страните е възникнало безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е приел да изпълнява длъжността „шофьор, товарен автомобил“, с основно трудово възнаграждение в размер на 700,00 лв., допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,6% за всяка година трудов стаж, както и допълнително трудово възнаграждение за времето, в което товари и разтоварва на територията на Ф. в размер на 10 евро на час. Постъпил е на работа на 08.02.2019 г.

С приложено по делото уведомление без посочена дата на съставяне, ищецът е заявил, че на основание чл.327 ал.1 т.2 едностранно прекратява трудовия договор – „поради забавяне и неизплащане на трудови възнаграждения и командировъчни, както и неизплащане на годишния отпуск“, като договорът се счита прекратен от 13.07.2020 г.

С писмо изх.№34/13.07.2020 г., съставено относно „постъпило уведомление за едностранно прекратяване на трудов договор на основание чл.327 ал.1 т.2 от КТ“, ответникът „Илмекс 2012“ЕООД, чрез управител М. И. е заявил, че няма основание за едностранно прекратяване на трудовия договор по реда на чл.327 ал.1 т.2 КТ – поради

забавяне и неизплащане на трудовите възнаграждения, тъй като същите са изплатени. С писмото е предложено прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие.

С покана от 25.08.2020 г. ответникът е поканил ищеца на основание чл.193 ал.1 КТ, в 3-дневен срок от поканата, да даде писмени обяснения за допуснати нарушения на трудовата дисциплина – неявяване на работа на 13.07.2020 г., включително и до момента. Посочено е, че обясненията са необходими с оглед преценка за налагане на дисциплинарно наказание за извършено дисциплинарно нарушение по Кодекса на труда.

Отговорът на ищеца по горната покана е от 13.09.2020 г. Според него ищецът не дължи обяснения – поради изпращането на уведомление за едностранно прекратяване на трудовия договор.

Със заповед №92/08.09.2020 г. на управителя на „Имекс 2012“ЕООД, на ищеца на основание чл.195 вр. чл.188 т.3 и чл.330 ал.2 т.6 КТ е наложено дисциплинарно наказание по чл.190 ал.1 т.2 от КТ и прекратяване на трудовото отношение, поради следните причини: считано от 13.07.2020 г. и до момента същият не се е явявал на работа без уважителни причини, което съставлява нарушение на трудовата дисциплина по чл.187 ал.1 т.1 пр.3 КТ, т.е. неявяване на работа в течение на два последователни работни дни. Със заповедта е постановено удържането на една брутна работна заплата като обезщетение по чл.221 ал.2 КТ. Ищецът не оспорва връчването на заповедта, а като дата на нейното връчване посочва 16.09.2020 г.

От представения по делото болничен лист №Е20201578181 е видно, че ищецът е бил в отпуск за временна неработоспособност за периода 22.06.2020 г. – 30.06.2020 г.

По делото е приложено уведомление от ищеца до ответника без дата, с което се уведомява за издадения болничен лист, приложен и към молбата. Не се спори от ответника получаването на това уведомление.

От представения по делото болничен лист №Е20201314352 е видно, че ищецът е бил в отпуск за временна неработоспособност за периода 01.07.2020 г. – 12.07.2020 г.

От заключението на допуснатата по делото съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице К. Н. Д., изготвено въз основа на приложените по делото писмени доказателства относно изплатени на ищеца суми по трудовия му договор с ответника, както и след справка в счетоводството на същия, се установява следното: За периода м. март 2020 г. – м. юни 2020 г. ищецът има неизплатени задгранични командировки в размер на 1754,00 лв., както следва: за м. май 2020 г. – 1384,00 лв.; за м. юни 2020 г. – 370,00 лв. За всички предишни периоди са изплащани задгранични командировъчни съгласно чл.31 от Наредбата за задграничните командировки и Приложение №3 към нея. Командировъчните са изплащани за всеки календарен ден от месеца. Единствено за м. март 2020 г. са изплатени за 23 дни, поради това, че ищецът е бил по-дълъг период в

престой на територията на Р България, което води до по-малко проведени задгранични командировки за месеца – 1216,10 лв. Трудовите възнаграждения на ищеца са изплащани редовно в техния брутен размер, без да се приспадат задължителните удържки за сметка на работника. Размерът на изплатените трудови възнаграждения е 11 025,00 лв. Единственото неизплатено трудово възнаграждение е за м. юни 2020 г. в размер на 400,66 лв. Обезщетението по чл.221 ал.1 КТ е в размер на 650,00 лв. Ищецът има право на обезщетение по чл.224 КТ за 7 дни неизползван платен годишен отпуск, чийто размер е 208,06 лв. От приложените по делото два броя болнични листове само единият е осчетоводен – този за временна неработоспособност от 22.06.2020 г. – 30.06.2020 г. Към заключението на вещото лице е приложена справка, от която е видно какъв е размера на дължимите суми за заплати и командировъчни през време на действие на трудовия договор на ищеца с ответното дружество, както и изплатените му суми. Според справката:

За периода 07.02.2019 г. – 28.02.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 1633,00 лв., преведена на 08.03.2019 г. е сумата от 2300,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 667,00 лв.;

За периода 01.03.2019 г. – 31.03.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,00 лв., преведена на 08.04.2019 г. е сумата от 3618,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1280,00 лв.;

За периода 01.04.2019 г. – 30.04.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2284,00 лв., преведена на 08.05.2019 г. е сумата от 3911,66 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1627,00 лв.;

За периода 01.05.2019 г. – 31.05.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,00 лв., преведена на 06.06.2019 г. и на 18.06.2019 г. е общо сумата от 5026,66 лв., остатъкът е в размер на сумата от 2689,66 лв.;

За периода 01.06.2019 г. – 30.06.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2284,00 лв., преведена на 03.07.2019 г. е сумата от 3911,66 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1627,43 лв.;

За периода 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,00 лв., преведена на 08.08.2019 г. е сумата от 4498,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 2160,97 лв.;

За периода 01.08.2019 г. – 31.08.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,00 лв., преведена на 06.09.2019 г. е сумата от 4107,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1769,97 лв.;

За периода 01.09.2019 г. – 30.09.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 1492,11 лв., преведена на 10.10.2019 г. и на 25.10.2019 г. е общо сумата от 2416,05 лв., остатъкът е в размер на сумата от 923,94 лв.;

За периода 01.10.2019 г. – 31.10.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,00 лв., преведена на 11.11.2019 г. е сумата от 4107,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1769,97 лв.;

За периода 01.12.2019 г. – 31.12.2019 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,03 лв., преведена на 08.01.2020 г. и на 28.01.2020 г. е общо сумата от 6648,49 лв., остатъкът е в размер на сумата от 4311,46 лв.;

За периода 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2337,03 лв., преведена на 10.02.2020 г. е сумата от 4107,24 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1770,21 лв.;

За периода 01.02.2020 г. – 29.02.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2233,34 лв., преведена на 09.03.2020 г. е сумата от 4107,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 1873,66 лв.;

За периода 01.03.2020 г. – 31.03.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 1916,10 лв., преведена на 10.04.2020 г. е сумата от 2523,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 606,90 лв.;

За периода 01.04.2020 г. – 30.04.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2284,22 лв., преведена на 11.05.2020 г. е сумата от 4557,00 лв., остатъкът е в размер на сумата от 2272,78 лв.;

За периода 01.05.2020 г. – 31.05.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 2166,00 лв., преведена на 10.06.2020 г. е сумата от 782,00 лв.;

За периода 01.06.2020 г. – 30.06.2020 г. дължимата сума за заплати и командировки е общо 770,66 лв., от които 400,66 лв. са за трудово възнаграждение, като цялата сума е неплатена.

Общата сума, представляваща остатък от дължимото и преведено е в размер на 27 173,72 лв.

Според обясненията на вещото лице при приемане на заключението в о.с.з на 25.02.2021 г., във ведомостта за заплати няма посочена падежна дата за заплащане на заплатите. Обичайно преводите за заплати са били правени в началото на следващия месец.

При гореустановеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По отношение на иска с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ:

С така предявения иск ищецът претендира признаване за незаконно уволнението му със заповед №92/08.09.2020 г. на управителя на „Имекс 2012“ЕООД и неговата отмяна. Твърди, че към датата на издаване на тази заповед, трудовото правоотношение между него и ответника е било прекратено, на основание чл.327 ал.1 т.2 от КТ – с изпратено

едностранно уведомление от негова страна, поради неплащане на трудови възнаграждения и командировъчни.

Съгласно чл.327 ал.1 т.2 КТ, работникът или служителят може да прекрати трудовия договор, без предизвестие, когато работодателят забави изплащането на трудовото възнаграждение или на обезщетение по този кодекс или по обществено осигуряване. Посочената разпоредба не поставя други условия за прекратяване на трудовия договор, освен забавяне изплащането на трудовото възнаграждение или обезщетение. Правната норма не поставя изискване за срок за забава, нито за размера на неизплатеното трудово възнаграждение или обезщетение. Ето защо е достатъчно работодателят да е забавил изплащането на трудово възнаграждение или обезщетение изцяло или частично, за да може работникът да се възползва от правото си по чл.327 ал.1 т.2 КТ. Без значение са и причините, поради които работодателят е забавил изплащането на уговореното трудово възнаграждение и дали е приложил разпоредбата на чл.245 ал.1 КТ. Правото на едностранно прекратяване на трудовия договор става с едностранно волеизявление, което трябва да бъде ясно, недвусмислено, безусловно и в писмена форма. Трудовото правоотношение в този случай се счита прекратено от момента на получаване на писменото предизвестие.

В случая, с приложено по делото писмено уведомление ищецът е заявил, че прекратява едностранно сключения с ответното дружество трудов договор - поради неизплащане на трудови възнаграждения и командировъчни, на основание чл.327 ал.1 т.2, считано от 13.07.2020 г. Уведомлението е получено от работодателя още на 13.07.2020 г., видно от обратно изпратено писмо изх.№34/13.07.2020 г.

Въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза изготвена от вещото лице К.Д.Н. се установява, че ответникът има дължимо и неизплатено едно трудово възнаграждение на ищеца, което е за м. юни 2020 г. и е в размер на сумата от 400,66 лв. Съобразно данните по делото, към датата на изпращане на уведомлението за прекратяване на трудовото правоотношение, падежът на това задължение е настъпил. Съгласно чл.270 ал.2 КТ, трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. В сключения с ищеца трудов договор не е уговорено друго. Няма данни за друга уговорка относно срока за изплащане на трудовите възнаграждения в ответното дружество и в счетоводната документация на дружеството, съобразно изявленията на вещото лице. Следователно в случая е приложима разпоредбата на чл.270 ал.2 КТ и трудовото възнаграждение на ищеца за м. юни 2021 г. е следвало да бъде заплатено най-късно на последното число на съответния месец, за който се дължи възнаграждението, т.е. до 30.06.2021 г. С незаплащането му за ищеца е породено правото да прекрати трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ.

Такова право съдът счита, че е възникнало в полза на ищеца и с установеното по

делото от заключението на вещото лице К.Д., че на ищеца не са били заплатени дължими от ответното дружество суми за командировъчни в размер на общо 1754,00 лв., доколкото правото на едностранно прекратяване на трудовия договор възниква за работника или служителя с неизплащането и на обезщетения по КТ, съобразно разпоредбата на чл.327 ал.1 т.2 КТ. Едно от видовете обезщетения по КТ е обезщетението при командировка, предвидено в разпоредбата на чл.215 КТ, където в ал.1 е прието, че при командироване по чл.121 ал.1 /за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му работа/ работникът или служителят има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размер, определени от Министерския съвет. Незаплащането на дължимо обезщетение по КТ, каквото е това за командировъчни за м. май и м. юни 2020 г. в общ размер на сумата от 1754,00 лв. е също основание за възникване у ищеца правото да прекрати без предизвестие трудовия си договор с ответника.

Неоснователни са доводите на ответника, че уведомлението не е произвело правно действие, тъй като в него не са посочени конкретните непогасени задължения, които работодателят не е изпълнил. Законът не поставя като условие за произвеждане на правно действие на уведомлението, в него да бъдат детайлно описани незаплатените трудови възнаграждения и обезщетения, мотивирали работникът или служителят да упражни правото си по чл.327 ал.1 т.2 КТ за едностранно прекратяване на трудовия договор.

Поради изложените по-горе съображения съдът сче, че с полученото на 13.07.2020 г. уведомление от ответника, считано от същата дата трудовото правоотношение между страните е било прекратено, на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ. При това положение извършеното от ответното дружество дисциплинарно уволнение със заповед №92/08.09.2020 г. на управителя на „Имекс 2012“ЕООД е незаконно, поради липса на трудово правно връзка към този момент, която да бъде прекратена. При наличие на конкуренция между насрещни волеизявления за прекратяване на трудовото правоотношение, от значение е това, чийто фактически състав е настъпил по-рано.

Неоснователни са възраженията на ответника и за това, че няма непогасени задължения към ищеца. Обосновава се с действия на ищеца във връзка с пожар, възникнал на 24.05.2020 г. с товарния му автомобил при последната командировка извън страната. Твърди, че след този инцидент на ищеца не е било възлагано изпълнение на работа по сключения договор. Съдът намира изложените доводи за ирелевантни, тъй като невъзлагането на задачи не освобождава работодателя от задължението за плащане на трудово възнаграждение, по аргумент от нормата на чл.267 ал.1 КТ, според което трудовото възнаграждение се дължи и при престой /в с.см. решение№192/28.11.2019 г. по гр.д. №110/2019 г. на ВКС на РБ, III г.о./.

Поради всички изложени по-горе съображения съдът намери, че предявеният иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ е основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

По отношение на иска с правно основание чл.215 КТ:

Съгласно чл.215 ал.1 КТ, при командироване работникът или служителът има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

Условията и редът за командироване, както и всички останали въпроси относно командировките в чужбина са уредени в Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина. В чл.31 от нея е посочено, че персоналет на сухоземните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните справки, определени в приложение №3.

В случая по делото не е спорно, че ищецът е работил в ответното дружество като шофьор на товарен автомобил, който периодично е бил командирован извън територията на РБългария.

Въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза на вещото лице К.Д. се установи, че за исковия период м. март 2020 г. – м. юни 2020 г. ответното дружество е начислило суми за задгранични командировки в общ размер на 1754,00 лв., от които: за м. май 2020 г. – 1384,00 лв. /20 дни X 27 евро; 10 дни X 21 евро/; за м. юни 2020 г. – 370,00 лв. /9 дни X 21 евро/, които не са били изплатени на ищеца и следователно са дължими.

Поради изложените съображения съдът намери предявеният иск с правно основание чл.215 КТ за основателен и доказан до размер на посочената по-горе сума, която следва да бъде присъдена в полза на ищеца, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното погасяване на задължението.

В останалата част предявеният иск с правно основание чл.215 КТ следва да бъде отхвърлен.

По отношение на иска с правно основание чл.221 ал.1 КТ:

Съгласно чл.221 ал.1 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл.327 ал.1 т.2, т.3 и т.3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестиято – при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди – при срочно трудово правоотношение.

По делото се установи, че трудовото правоотношение между страните е прекратено

едностранно от ищеца на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ, поради което са налице предпоставките за присъждане на обезщетение по чл.221 ал.1 КТ. Според заключението на вещото лице К.Д. дължимият размер на това обезщетение е 650,00 лв. Посочената сума следва да бъде присъдена в полза на ищеца, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното погасяване на задължението.

В останалата част до претендирания размер от 700,00 лв. предявеният иск с правно основание чл.221 ал.1 КТ следва да бъде отхвърлен.

По отношение на иска с правно основание чл.224 КТ:

Съгласно чл.224 КТ, независимо от основанията за прекратяване на трудовия договор, работодателят дължи на работника или служителя парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Обезщетението е дължимо към датата на уволнението.

В случая е безспорно установено прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца и наличие на неизползван платен годишен отпуск от негова страна към датата на прекратяването му – 13.07.2020 г., в размер на 7 дни, от които 3 дни за 2019 г. и четири дни за 2020 г. Размерът на обезщетението по чл.224 КТ за неизползван платен годишен отпуск е установен от заключението на съдебно-счетоводна експертиза и е 208,06 лв. Посочената сума следва да бъде присъдена в полза на ищеца, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното погасяване на задължението.

В останалата част до претендирания размер от 350,00 лв. предявеният иск с правно основание чл.224 КТ следва да бъде отхвърлен.

Относно възражението за прихващане:

Съдът намери за неоснователно възражението на ответника за прихващане на всички дължими на ищеца суми по делото със сумата от 27 173,72 лв., посочена в заключението на съдебно-счетоводната експертиза като разлика между дължимата сума за трудово възнаграждение и командировъчни – от една страна, и изплатено по банковата сметка на ищеца – от друга страна. Твърдението на ответника е, че парите са преведени без основание.

С оглед данните по делото съдът счита, че превеждането на сумите не е лишено от основание, поради следното:

Както бе посочено по-горе, сумата от 27 173,72 лв. представлява общия сбор на суми, явяващи се разлика между дължимо на ищеца трудово възнаграждение и командировъчни пари – от една страна, и изплатено от ответника – от друга страна. Следователно банковите преводи, с които са преведени тези пари, са извършени за заплащане на дължими по трудовия договор с ищеца суми като трудово

възнаграждение и обезщетение, поради което е налице основание за изплащането им. Доказателство за това е и посоченото основание за превеждането на сумите по приложените по делото банкови извлечения и платежни нареждания. В болшинството от тях като основание за превод е посочено „заплата“. Ето защо съдът счита, че в случая намира приложение разпоредбата на чл.271 ал.1 КТ, според която работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно, като добросъвестността му се предполага до установяване на противното по силата на чл.8 ал.2 КТ. В случая, работодателят не е оборил тази презумпция.

Поради изложените съображения съдът намери възражението за прихващане на ответника за неоснователно.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, направеното от ищцовата страна искане, както и на основание чл.78 ал.1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да ѝ заплати направени разноски по делото съобразно уважената част от исковете. Направените от ищеца разноски са за адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лв., без да е посочено по всеки от исковете какво е заплатеното възнаграждение. Ето защо съдът приема, че за предявения иск по чл.344 ал.1 т.1 КТ адвокатското възнаграждение е в размер на 650,00 лв., колкото е минималният размер на адвокатското възнаграждение за този иск, съобразно чл.7 ал.1 т.1 по Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. За другите искове съдът приема, че е заплатено останалата част от адвокатското възнаграждение. При това положение, съобразно уважената част от исковете ответникът дължи на ищеца сумата от 803,65 лв. – направени разноски по делото.

С оглед изхода на делото, направеното от ответната страна искане, както и на основание чл.78 ал.3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да ѝ заплати направени разноски по делото съобразно отхвърлената част от исковете. Направените от ответника разноски са за адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лв., като тук отново не е посочено какво е заплатеното възнаграждение по всеки един от исковете. Ето защо съдът отново приема, че за предявения иск по чл.344 ал.1 т.1 КТ адвокатското възнаграждение е в размер на 650,00 лв., колкото е минималният размер на адвокатското възнаграждение за този иск, съобразно чл.7 ал.1 т.1 по Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. За другите искове съдът приема, че е заплатено останалата част от адвокатското възнаграждение. При това положение, съобразно отхвърлената част от исковете ищецът дължи на ответника сумата от 396,35 лв. – направени разноски по делото.

След прихващане на двете насрещни задължения за разноски до размера на по-малкото, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски по делото по

компенсация, в размер на 407,30 лв.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78 ал.6 от ГПК следва да се осъди ответника да заплати по сметката на Районен съд - Трявна сумата от 200,00 лв. - разноски по делото, представляващи изплатено от бюджетните суми възнаграждение за вещо лице /за съдебно-счетоводна експертиза/, както и да заплати ДТ върху уважените иски в размер на общо 220,16 лв., от които: 50,00 лв. – за иска по чл.344 ал.1 т.1 КТ; 70,16 лв. за иска по чл.215 КТ; 50,00 лв. за иска по чл.221 ал.1 КТ; 50,00 лв. за иска по чл.224 КТ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ уволнението на А. П. Н., с ЕГН *****, от гр. Т., ул. „*****“ №**, извършено със заповед №92/08.09.2020 г. на управителя на „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., на основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати на А. П. Н., с ЕГН *****, от гр. Т., ул. „*****“ №** /със съдебен адрес: гр. Т., ул. „*****“ №***, чрез адв. Н. К./ сумата от 1754,00 лв. /хиляда седемстотин петдесет и четири лева и 00 ст./, представляваща обезщетение за командировка по чл.215 КТ за периода м. май 2020 г. – м. юни 2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 17.11.2020 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл.215 КТ в останалата част, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати на А. П. Н., с ЕГН *****, от гр. Т., ул. „*****“ №** /със съдебен адрес: гр. Т., ул. „*****“ №***, чрез адв. Н. К./ сумата от 650,00 лв. /шестстотин и петдесет лева и 00 ст./, представляваща обезщетение по чл.221 ал.1 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 17.11.2020 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл.221 ал.1 КТ в останалата част до претендирания размер от 700,00 лв. /седемстотин лева/, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати на АНТ. П. Н., с ЕГН *****, от гр. Т., ул. „*****“ №** /с/с съдебен адрес: гр. Т., ул. „*****“ №***, чрез адв. Н. К./ сумата от 208,06 /двеста и осем лева и 06 ст./, представляваща обезщетение по чл.224 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 17.11.2020 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл.224 КТ в останалата част до претендирания размер от 350,00 лв. /триста и петдесет лева/, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати на АНТ. П. Н., с ЕГН *****, от гр. Т., ул. „*****“ №** /с/с съдебен адрес: гр. Т., ул. „*****“ №***, чрез адв. Н. К./ сумата от 407,30 лв. /четиристотин и седем лева и 30 ст./ - разноски по делото по компенсация.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати по сметка на Районен съд - Трявна сумата от 200,00 лв. /двеста лева и 00 ст./ - разноски по делото, представляващи изплатено от бюджетните суми възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „ИМЕКС 2012“ЕООД, с ЕИК 202331531, със седалище и адрес на управление: гр. Враца, ул. „Лукашов“ №11 офис 5 ет.2, представлявано от М.К.И., да заплати ДТ върху уважените иски в размер на сумата от 220,16 лв. /двеста и двадесет лева и 16 ст./, чрез Районен съд - Трявна.

ДОПУСКА на основание чл.242 ал.1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта относно присъдените обезщетения по чл.215 КТ, чл.221 ал.1 КТ и чл.224 КТ.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от обявяването му.

Съдия при Районен съд – Трявна: _____